

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **K. P.**, zast.: JUDr. Pavel Pokorný, advokát, Veverkova 1343/1, Hradec Králové proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, Žižkova 57, Jihlava, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. dubna 2014, č.j. KUJI 25726/2014 sp. zn. OOSČ 219/2014 OOSC/66/JN, t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 16. dubna 2014, č.j. KUJI 25726/2014, sp. zn. OOSČ 219/2014 OOSC/66/JN, a rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, odboru dopravy, ze dne 22. 1. 2014, č. j. Dop/2534/3013-24, se z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.228,-- Kč k rukám JUDr. Pavla Pokorného, advokáta se sídlem Veverkova 1343/1, Hradec Králové, a to do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Napadeným rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod – odboru dopravy, úseku přestupkového řízení, (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 1. 2014, č.j. DOP/2534/3013-24, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona. Vytýkané jednání měl žalobce spáchat tím, že se odmítl při kontrole hlídkou Policie ČR podrobit dechové zkoušce na alkohol a stejně tak se odmítl podrobit i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči a dále u sebe neměl řidičský ani občanský průkaz. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 30.000,-Kč a uložen zákaz činností spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Odvoláním napadené rozhodnutí žalovaný s odkazem na § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) jako správné potvrdil.

[2] Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit dne 15. 5. 2013 ve 3.30 hodin v obci Golčův Jeníkov, v ulici Za Pivovarem, okres Havlíčkův Brod, a to jako řidič osobního automobilu tovární značky Audi Q7, registrační značky 4J8 3737. V uvedený čas byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, obvodní oddělení Chotěboř. Na výzvu se odmítl podrobit jak dechové zkoušce na alkohol, tak rovněž lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči. Rovněž nepředložil řidičský průkaz.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou s následujícím odůvodněním: Žalovanému **především** vytýkal, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávných a neúplných skutkových zjištění, tedy na základě nedostatečně provedeného dokazování, přičemž byla **porušena zásada presumce nevinny**.

[4] Správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování toliko z výpovědi zasahujících policistů, kteří ovšem v průběhu řízení, po předložení důkazů (fotografií typově velmi podobných mužů), nebyli schopni osobu žalobce jednoznačně identifikovat. Žalobce přitom poskytl dostatek důkazů, svědeckých výpovědí, z nichž muselo být zřejmé, že vozidlo neřídil, neboť se v inkriminovanou dobu nacházel na oslavě narozenin v Čáslavi. Vytýkal žalovanému nesprávné a zaujaté hodnocení důkazů, když žalobcem předložené a provedené důkazy byly bagatelizovány a bez řádného odůvodnění odmítány vzít v potaz. Rozhodnuto bylo toliko na základě nepřesvědčivého svědectví zasahujících policistů. Žalovaný následně bez další korekce dané rozhodnutí označil za správné a zákonné. Vyslovil proto přesvědčení, že tímto postupem byl krácen na svých právech, konkrétně bylo porušeno jeho ústavní právo na spravedlivý proces. Trval tak na zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se vyjádřil k žalobě stručným podáním ze dne 17. 6. 2014. Konstatoval, že žaloba v zásadě obsahuje tytéž námitky, které žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný ve shodě se závěry prvostupňového orgánu neuvěřil žalobcově tvrzení, že osobní automobil v době kontroly policií neřídil. Připustil, že žalobce si mohl na svoji obhajobu zvolit jakoukoliv procesní taktiku, nicméně ostatní shromážděné důkazy svědčily o tom, že se přestupku, resp. přestupků skutečně dopustil on sám. V ostatním odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se námitkami žalobce zabýval podrobněji. Závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[6] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., za prezumovaného souhlasu obou účastníků. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

II. Skutková zjištění učiněná krajským soudem

[7] Ze správního spisu soud následně ověřil tento skutkový stav věci: Podle oznámení přestupku vyhotoveného Policií České republiky, Město Havlíčkův Brod, dne 12. 5. 2013, je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku (viz část. I., bod [1] tohoto odůvodnění). Při kontrole bylo z žalobcova dechu zjištěno podezření na alkohol. Ten se odmítl podrobit jak dechové zkoušce, tak lékařskému vyšetření. Navíc nepředložil řidičský průkaz. Žalobci byla zakázána další jízda. Oznámení zpracoval zasahující policista T. S. Z úředního záznamu z téhož dne se podává, že s ohledem na „nestandardní“ způsob jízdy v ranních hodinách, bylo zastaven osobní automobil, jehož **řidič předložil toliko doklad o zákonném pojištění**. Občanský průkaz ani řidičský průkaz nepředložil, proto hlídce nadiktoval údaje potřebné ke zjištění jeho totožnosti. Dechovou zkoušku i lékařské vyšetření, která by vyvrátila požití alkoholu, odmítl. Rovněž odmítl sdělit, zda nějaký alkohol požil. S hlídkou komunikoval co nejméně, byl z něho silně cítit alkohol. Ve vozidle se jako spolujezdkyně nacházely dvě ženy, A. H. a K. P.

[8] Prvé jednání ve věci, nařízené na 17. 9. 2013, bylo k žádosti zástupce žalobce odročeno na 22. 10. 2013. Jednání byl přítomen žalobce, jeho zástupce a oba zasahující policisté. Žalobce uvedl, že osobní automobil neřídil, tři dny před vytýkaným jednáním vozidlo zapůjčil rodinnému příslušníkovi. Jméno neuvedl s tím, aby ho případně nevystavil, jako „osobu blízkou“, stíhání pro přestupek. V den, kdy měl spáchat přestupek, byl na oslavě narozenin u své sestry v Čáslavi. Navrhl výslech účastníků této oslavy. Současně uvedl, že předloží správnímu orgánu společnou fotografii jak osoby obviněné z přestupku, tak osoby na předložených fotografiích.

[9] Svědek policista T. S. potvrdil, že v den přestupku měl službu s kolegou C. Pro neobvyklé „manévry“ zastavili vozidlo Audi, jehož řidič předložil toliko malý technický průkaz a „zelenou kartu“. Uvedl své jména a narození, dechovou zkoušku event. lékařské vyšetření odmítl. Přestože komunikoval minimálně, byl z něho cítit alkohol. Osoba žalobce byla ztotožněna druhým policistou, který prohlásil, že žalobce osobně zná, neboť několik let sloužil na obvodním oddělení v obci Golčův Jeníkov. Svědek potvrdil, že přítomný žalobce je tatáž osoba, kterou kontrolovali. Následně

byli svědkovi předloženy dvě barevné fotografie (obvyklého „průkazkového“ rozměru) s tím, že je na nich osoba žalobce. Svědek se vyjádřil tak, že na fotkách jsou dvě stejné osoby, ale nedokáže říci, zda-li je na obou fotkách žalovaný. Vyslovil přesvědčení, že na fotkách je jiná osoba.

[10] Svědek policista V. C. potvrdil skutečnosti uvedené v předchozím odstavci. Doplnil, že žalobce nic nemluvil, zkoušky na vyloučení požití alkoholu odmítl. Důvod odmítnutí mu znám není, neboť žalobce s nimi vůbec nekomunikoval. Trval na tom, že dne 12. 5. 2013 kontrolovali pana P., neboť ho zná z doby svého působení v Golčově Jeníkově a řešil s ním v minulosti nějaký přestupek v dopravě. Žalobce vídával tak jednou do měsíce. K osobě na předložených fotografiích uvedl, že je žalobci podobná, je možné, že takto v minulosti vypadal.

[11] Součástí správního spisu jsou svědecké výpovědi šesti žalobcem navrhovaných svědků, konkrétně B. Ch. (sestry žalobce), D. Ch. (švagra žalobce), A. D., M. D., K. F. a M. Ž., když čtyři posledně jmenovaní jsou žalobcovi přátelé či známí. Lze shrnout, že prakticky všichni navržení svědkové potvrdili, že žalobce se dne 12. 5. 2013 účastnil narozeninové oslavy v Čáslavi. Spolujezdyně z doby spáchání přestupku, A. H. a K. P., jako svědkyně uvedly, že osobu žalobce neznají, pouze přijaly nabídku neznámého muže, který je odvezl ze zábavy domů.

[12] Správní orgán I. stupně následně uznal žalobce vinného ze spáchání přestupků, které mu byly kladeny za vinu. Společná fotografie žalobce a údajné osoby skutečného pachatele dává možnost přiznat těmto osobám shodu pouze v oděvu a v pokrývce hlavy. Připustil, že nelze jednoznačně dovodit, že na předložené fotografii je rovněž žalobce. K tomuto závěru dospěl vyhodnocením provedených důkazů, a zejména prakticky shodnou výpovědí policistů. Výpovědi svědků navržených žalobcem jsou výpověďmi buď blízkých osob nebo známých, takže lze pochybovat o jejich nestrannosti.

[13] Proti vydanému rozhodnutí ze dne 22. 1. 2013 si žalobce podal odvolání. Správnímu orgánu I. stupně především vytýkal, že rezignoval na své povinnosti postupovat v případě pochybností ve prospěch obviněného. Tímto postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 3, § 3, § 4 odst. 1 a především § 7 správního řádu. Správnímu orgánu vytýkal, že prakticky veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, zejména výpovědi svědků, jsou zmíněny v rozhodnutí letmo, bez bližšího odůvodnění pak vyhodnoceny v neprospěch žalobce s odkazem na příbuzenský či přátelský vztah k osobě žalobce. Dále správní orgán nebyl schopen s určitostí dovodit, zda-li na žalobcem předložených fotografiích je zachycena jeho osoba či osoba jiná. Vinu žalobce tak správní orgán I. stupně postavil výlučně na svědectví zasahujících policistů, kteří navíc na místě samém rezignovali na své povinnosti a osobu žalobce řádně neztotožnili. Identifikaci osoby pachatele, tedy žalobce, provedl na základě osobních znalostí v době spáchání přestupku toliko policista C. Policista S. vycházel pak už jen právě z tohoto jeho poznání. V chování policistů a následném přístupu správního orgánu I. stupně spatřoval porušení zásady presumpce neviny. Dále namítl, že jednání ve věci byla vedena různými úředními osobami. Rovněž polemizoval s výší uložené pokuty a délkou trestu zákazu řízení. Žalovaný dle jeho přesvědčení porušil zásadu presumpce neviny a zásadu „in dubio pro reo“.

[14] Žalovaný doplnil dokazování o informaci ze dne 28. 3. 2014 získanou ze systému evidence obyvatel, z níž vyplývá, že blízkým příbuzným žalobce je jeho sestra B. Ch. Žalobci umožnil, aby se před vydáním rozhodnutí o odvolání seznámil se všemi dostupnými podklady. V rozhodnutí o odvolání vydaném dne 16. 4. 2014, které je předmětem žaloby, zachytil žalovaný dosavadní průběh řízení až do doby, kdy žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Zaznamenal obsah hlášení policistů, výsledky jednotlivých svědků (včetně výsledku policistů), zmínil obsah informace ze systému evidence obyvatel a rovněž existenci fotografie, na které má být zachycen žalobce a osoba jemu blízká, která se údajně měla přestupku dopustit. Zdůraznil, že disponoval veškerou dostupnou dokumentací, která se k případu vztahovala. Spáchání přestupku bylo spolehlivě zjištěno a prokázáno.

[15] K výhradám týkajícím se nesprávného postupu policistů zasahujících v době spáchání přestupku (nedostatečná identifikace osoby pachatele) uvedl, že jeden z policistů žalobce jednoznačně poznal (viz bod [9] a [10] části II. tohoto odůvodnění). Ze strany policistů proto nebyl důvod žalobce předvést na služebnu.

[16] Svědectví příbuzných a přátel žalobce označil žalovaný za svědectví osob ze žalobcova nejbližšího okolí, a proto je nelze považovat za nestranné a hodnověrné. Navíc zpochybnil, že by si svědkové mohli pamatovat na události, které se odehrály sedm měsíců zpátky.

[17] Námitku, že se přestupku dopustila osoba žalobci blízká, žalovaný nemohl akceptovat, neboť dle jeho zjištění nebyly pro tuto námitku splněny zákonné podmínky. Odkázal na dvě kategorie osob blízkých, přičemž z informačního systému evidence obyvatel ověřil, že v řadě přímé (včetně případného registrovaného partnera) zde žádná taková osoba není uvedena. V případě druhém se mohou stát osobami blízkými osoby na základě konkrétních existujících faktických poměrů, jejichž újmu by žalobce pociťoval jako svou vlastní. Tato skutečnost včetně „vzájemného poměru“ by však musel být doložena. Navíc ztotožnění osoby žalobce prováděli policisté na základě osobního kontaktu a nikoli pohledem na fotografie.

[18] Pochybení, které žalobce spatřoval v té skutečnosti, že se na výsledku řízení podílelo více osob, rovněž nebylo důvodné, neboť všechny osoby byly osobami k projednání dané věci řádně pověřenými. Za správný a náležitě odůvodněný označil rovněž výrok o trestu, když i ten odpovídal zjištěným okolnostem případu. Žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

III. Právní úprava, hodnocení krajského soudu

[19] Podle ust. § 3 správního řádu „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“

[20] Podle ust. § 7 odst. 1) správního řádu „Dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.“

[21] Předně je zapotřebí říci, že dne 12. 5. 2013 došlo ke spáchání přestupku tak, jak bylo popsáno v části I., odst. [1]. **Jedinou spornou otázkou celého řízení je osoba pachatele.** Správní orgány obou stupňů vycházely z výpovědí policistů, které se shodují a nebyly v nich shledány žádné rozdíly. Svědectví policisty C. a rovněž S. utvrdilo správní orgány v tom, že přestupek (resp. přestupky) spáchal žalobce. Svědecké výpovědi žalobcem navržených a skutečně vyslechnutých osob správní orgány posoudily s ohledem na příbuzenský případně přátelský vztah k žalobci jako nevěrohodné. S fotografiemi doloženými žalobcem v průběhu správního řízení a s jeho stanoviskem, že se přestupku dopustila „osoba mu blízká“ se správní orgány vypořádaly tak, že v záznamu v evidenci obyvatel žalobce nemá příbuzného v přímé linii, o druhý „typ“ zákonem (míněno zákon č. 40/1964 SB., občanský zákoník, platný do 31. 12. 2013, dále obč. zák.) zakotveného příbuzenství by se mohlo jednat dle žalovaného za předpokladu, že by žalobce vzájemný poměr doložil a současně by prokázal, že újmu takové osoby by pociťoval jako svou vlastní. Toto však v průběhu řízení neučinil. Žalovaný se v zásadě ztotožnil s tím, jak o projednávaném přestupku, resp. přestupcích usoudil a následně rozhodl správní orgán I. stupně.

[22] Krajský soud však musel přisvědčit žalobci, že **se žalovaný nevypořádal s jeho výše uvedenými odvolacími námitkami zákonným způsobem** (viz § 89 odst. 2 správního řádu). Předně nelze pominout, že v době spáchání přestupku se osoba řidiče nebyla schopna prokázat ani občanským průkazem, ani řidičským průkazem. Jediný, kdo byl **schopen osobu řidiče identifikovat, byl policista C.**, který měl žalobce znát z doby svého působení na obvodní oddělení v Golčově Jeníkově, žalobce jednou řešil v souvislosti s přestupkem a vídával ho tak jedenkrát za měsíc. Policista S. vycházel při identifikaci osoby řidiče z informace svého kolegy. Nelze pominout, že k přestupku došlo o půl čtvrté ráno, tedy byt v měsíci květnu, tak ještě ne za zcela jasného denního světla.

[23] Osobní znalost žalobce policistou C., a stejně tak z toho pramenící jistotu druhého policisty S. o osobě pachatele, žalobce zpochybňoval předkládanými fotografiemi osoby. Požadoval, aby se policisté s jistotou vyjádřili, kdo je na daných pasových fotografiích. Policista S. na přednes zmocněnce, že předkládá dvě fotografie žalobce uvedl, že nedokáže říci, zda-li je na fotografiích žalobce. Připojil pochybnost, že se domnívá, že je to někdo jiný. Policista C., který měl vlastně žalobce jako jediný identifikovat, nevyloučil, že na fotografiích může být zachycena osoba žalobce. Dodal, že „panu P.i je osoba na fotkách podobná, jestli takto v minulosti vypadal, je to možné.“ Jediná osoba, která měla dle své výpovědi žalobce znát i z doby minulé, tedy policista C., nebyl bez pochybností schopen určit, zda-li se jedná o osobu žalobce či nikoli. I krajský soud po shlédnutí fotografie, na níž jsou zachyceny tři osoby (žalobce a dva další muži), musí konstatovat, že při zběžném pohledu je podobnost žalobce a osoby, o níž tvrdí, že je skutečným pachatelem přestupku, výrazná. To navíc u vědomí, že ke spáchání přestupku došlo v ranních hodinách.

[24] Pochybnost o osobě řidiče, pachatele přestupku, totiž žalobce namítá od samého počátku řízení. A pro výsledek sporu je nerozhodné, pokud se jednalo o žalobcovu procesní taktiku obrany. Jako důkaz na podporu svého tvrzení, že se **v době spáchání přestupku nacházel v Čáslavi** na oslavě narozenin, nabídl výslech šesti svědků. Tito svědkové, byť se jednalo o sestru, švagra a další známé,

shodně a bez jakýchkoli sebemenších náznaků rozporů potvrdili, že žalobce se oslavy zúčastnil, nepřijel svým vozem a setrval v Čáslavi až do druhého dne. Pokud žalovaný sporuje možnost, že by si svědkové na okolnosti oslavy, která proběhla před sedmi měsíci od jejich výsledku, pamatovali, pak krajský soud tuto pochybnost nesdílí. Jednak svědkové byli řádně uvědoměni o důvodech, pro které mají svědectví poskytnout, jednak se na oslavu sjeli do bydliště sestry žalobce. Zřejmě nebývá tak obvyklé, aby se oslavy podobného charakteru a za účasti osob, které přijedou i z jiných míst, konaly v takové frekvenci, že by jednotlivým účastníkům splývaly. Pokud by ostatní důkazy bezpochybností usvědčovaly žalobcovu vinu, pak by zjevně bylo možné nepřikládat výpovědím žalobcem navržených svědků velkou váhu – pochopitelně i tak by muselo být odůvodněno, proč jsou jejich výpovědi považovány za nevěrohodné. Nicméně za takto poměrně „slabé“ důkazní situace stojící na výpovědi jedné osoby, byť se jedná o policistu, který zjevně neměl na věci žádný zájem a neměl důvod žalobce jakýmkoli způsobem poškodit, při vědomí toho, že řidič vozidla se neprokázal řidičským průkazem ani občanským průkazem, u vědomí doložené fotodokumentace, se soudu jeví hodnocení výpovědi svědků v celkovém kontextu případu poněkud povrchní.

[25] Krajský soud chápe, že pokud neměly správní orgány pochybnosti o výsledku provedeného dokazování, když závěr o vině žalobce v zásadě postavili na svědectví policisty C., pak již bylo z jejich úhlu pohledu zbytečné věnovat se žalobcově obraně formou fotografií v kombinaci s výsledkem svědků. Správní orgán ověřil, že v databázi nemá žalobce krom své sestry uvedeno žádného dalšího příbuzného. Do druhé skupiny blízkých osob dle obč. zák. patří i další osoby za předpokladu současného splnění dvou podmínek. Tyto osoby jsou k sobě navzájem buď v poměru rodinném (jde o příbuzné v nepřímé řadě) nebo v poměru obdobném a vzájemný poměr mezi těmito osobami je osobně tak intenzivní, že by újmu, kterou by utrpěla jedna z nich, druhá pociťovala důvodně jako vlastní. Žalovaný neexistenci příbuzného „v přímé řadě“ ověřil a dospěl k závěru, že pro úspěšné uplatňování obrany v případě „nepřímé řady“ by žalobce musel doložit vzájemný poměr a rovněž také to, že újmu takové osoby by pociťoval jako svou vlastní, což v průběhu řízení neučinil. Je pravdou, že žalobce tak neučinil, nicméně je rovněž pravdou, že ověřování „příbuzných“ učinil teprve žalovaný v rámci odvolacího řízení. Navíc žalobce jako pachatel přestupku není dle ustálené judikatury v zásadě povinen poskytovat správním orgánům jakoukoli součinnost – u vědomí z této nečinnosti pro jeho osobu plynoucích i negativních důsledků. Dokazování v tomto směru však zůstalo ze strany žalovaného „na půli cesty.“

[26] Na přestupkové řízení se dle ustálené soudní judikatury nahlíží jako na řízení analogické řízení trestnímu. Proto řada principů a zásad trestního řízení nalezla odezvu v řízení přestupkovém. Jednou z těchto zásad je zásada **in dubio pro reo** (v pochybnostech ve prospěch obviněného), která stanovuje povinnost soudu (trestajícího orgánu) rozhodovat ve prospěch obžalovaného (pachatele přestupku), pokud o jeho vině existují pochybnosti, které nelze odstranit. **V nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2013, sp. zn. II.ÚS 2142/11**, se uvádí: „Z principu *presumpce neviny* (§ 2 odst. 2 trestního řádu) kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného.“ V rovině ústavního práva tak správní orgány

dle přesvědčení krajského soudu tak, jak shrnul shora, nedostály požadavkům plynoucím ze zásady in dubio pro reo, čímž porušily i základní právo stěžovatele na presumpci nevinu dle ustanovení čl. 40 odst. 2 Listiny.

[27] Protože jde o rozhodnutí ve věci, kde jde o „tvrzení proti tvrzení“, bude na žalovaném, aby důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsal a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnil, jakým způsobem se s těmito rozpory, které dosud krajský soud považuje za nedostatečně objasněné z důvodů v tomto rozhodnutí uvedených, vypořádal. Z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí. Pokud nebude možno jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, bude třeba při zachování zásady „in dubio pro reo“ zvolit variantu pro žalobce (obviněného) nejpříznivější. Ke skutkově poněkud obdobnému případu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 24. května 2006, č. j. 2As 46-2005-55, když uvedl skutečnosti, které lze vztáhnout analogicky i na povinnosti kladné na rozhodovací činnost správních orgánů: *„Krajský soud byl povinen odůvodnit, proč má za to, že skutek, pro který byl stěžovatel postižen za přestupek, spáchal právě stěžovatel (proč tedy má za to, že skutkový závěr, ke kterému dospěl žalovaný, je správný, přestože stěžovatel jej konkrétními skutkovými a právními argumenty a návrhy na dokazování napadá jako nesprávný) a z jakých konkrétních důvodů argumenty, které stěžovatele na podporu svého tvrzení uvádí, nejsou přesvědčivé (jaké důvody svědčí pro závěr, že pachatelem přestupku nebyl bratr stěžovatele). Klíčovým pro posouzení, zda rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, je posouzení, zda žalovaný správně a úplně zjistil skutkový stav. Žalobní námitky stěžovatele v žalobě měly povýtce skutkovou povahu – žalobce tvrdil, že v době, kdy měl přestupek spáchat, na místě činu nebyl a nacházel se jinde (na cestě nákladním automobilem do Německa); požití alkoholu před jízdou tedy bylo podle jeho tvrzení prověřováno u někoho jiného než u něho, neboť příslušníci Policie ČR nesprávně zjistili totožnost osoby, jež se jevila býti pachatelem přestupku.“*

[28] Vzhledem k těmto zjištěním a z nich vyvozeným závěrům krajský soud rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vady řízení dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Protože týmiž zjištěnými nedostatky trpělo rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil krajský soud s odkazem na § 78 odst. 3 s.ř.s. rovněž i toto rozhodnutí. Právním názorem v odůvodnění tohoto rozsudku vysloveným je žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Krajský soud tak činí u vědomí znění § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, když s ohledem na datum spáchání přestupku a plynutí doby lze předpokládat, že pachatel zůstane zřejmě nepotrestán.

IV. Náklady řízení

[29] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce. Krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč, ve výši dalších 1.000,-Kč uhrazených jako poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

[30] Ze soudního spisu vyplynulo, že zástupce žalobce provedl ve věci dva úkony právní služby po 3.100,-Kč: a) příprava a převzetí zastoupení, b) sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů („advokátní tarif“). K těmto úkonům náleží paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému z nich (§ 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše takto stanovené odměny činí 6.800,-Kč. Krajský soud z informační databáze ověřil, že zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto mu náleželo navýšení odměny o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 8.228,-Kč. Odměna zástupce žalobce včetně soudního poplatku tak byla soudem stanovena částkou 12.228,-Kč.

[31] Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupkyně žalobce, neboť se jedná o advokáku (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. října 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně